

Onderzoekt. Dus echt waar?

* bijlagereactie@hollandmediacombinatie.nl

Minder wagenziekte in toekomstige Fords

De gevreesde woorden 'Ik voel me niet lekker' vanaf de achterbank van de auto doemen weer op met de meivakantie in het vooruitzicht. Veel optrekken, stoppen en rijden over bochtige wegen kunnen wagenziekte veroorzaken. Kinderen en tieners hebben er het meest last van. De kans op wagenziekte wordt vergroot door achterin de auto zitten en met het hoofd naar beneden videospelletjes spelen of films kijken. Nieuw onderzoek, in

opdracht van autofabrikant Ford, liet zien dat passagiers die gedurende een korte rit naar een scherm keken, na gemiddeld tien minuten misselijk werden. En dat waren allemaal volwassenen. Wagenziekte is een complex probleem. Het is een natuurlijke reactie op onnatuurlijke prikkels die op zichzelf niet kan worden genezen. Gapen en zweten zijn waarschuwingssignalen voor een toestand die wordt veroorzaakt door discrepanties tussen

signalen die de hersenen ontvangen van de ogen en van de evenwichtsorganen in het oor. Baby's worden niet wagenziek. Dit gebeurt pas wanneer ze hebben leren lopen. Ford probeert in toekomstige auto-ontwerpen rekening te houden met dit probleem. Volgens de onderzoekers kan afleiding helpen bij wagenziekte, alsmede het hoofd stabiel houden met een kussen bijvoorbeeld, frisse lucht van de airco, zicht op de omgeving én een rustige rijstijl.

Familie

De ouders van nu zullen altijd zorgen

Leonie Groen
lgroen@hollandmediacombinatie.nl

Grootouders van nu schenken gul. Ze passen op kleinkinderen en steunen hun kinderen financieel en emotioneel. Zeggen ze ook weleens 'nee' tegen hun kind? En mogen ze iets terug verwachten? Dit zijn de nieuwe taboes, blijkt uit het pas verschenen boek 'Eindeloos ouderschap' van de journalist Anneke Groen, afkomstig uit Alkmaar, en de Amsterdamse socioloog en schrijver Herman Vuijsje. De schrijvers, zelf oppas-oma en oppas-opa, ontdekten dat zij en veel andere grootouders met dezelfde vragen zaten en tegen dezelfde dingen aanliepen. Wanneer waren hun kinderen 'af'? Wanneer hield de hulp op? Of waren ze 'veroordeeld' tot altijd durende bijstand? Lastige vragen, want ze zijn nieuw. Journalist en congresorganisator Anneke Groen trouwde op haar 22e uit haar ouderlijk huis in Alkmaar, kreeg een uitzet en een naaimachine mee en daarmee moest ze het doen. „Dat was het.” Het was een andere tijd. Ouders en kinderen gingen anders met elkaar om. De verhouding was helder. Iedereen wist wat van hem of haar verwacht werd.

Babyboomers

Groen is, net als Vuijsje, geboren in het jaar 1946. Ze zijn van de generatie babyboom, de generatie van de riante regelingen, zoals de VUT-uitkering en goedkoop studeren. De generatie die van wieg tot graf verzorgd is. Ze kregen goede banen, kochten mooie huizen. Toen Groen in 1998 directeur werd van debatcentrum de Rode Hoed in Amsterdam, verhuisde zij van Alkmaar naar een appartement in de hoofdstad. Inmiddels bezit zij er twee in hetzelfde gebouw. Het ene bewoont ze, het andere gebruikt ze als kantoor. Hun ouders zagen de babyboomers niet vaak. In hun streven naar onafhankelijkheid wilden ze er liever niet mee gezien worden. Die arme ouders van toen. Later zouden ze hun kinderen ook niet claimen: „Wij willen hen niet tot last zijn.” Anneke Groen, de oudste van elf kinderen, bezocht haar ouders wel vaak. Ze woonde bij in de buurt in Alkmaar. Door de opleidingen die de babyboomers volgden en de banen die zij kregen ontstond er een enorme kloof tussen de babyboomers en hun

Anneke Groen

Anneke Groen, voormalig freelance journalist van het Noordhollands Dagblad in Alkmaar en lerares handvaardigheid, kwam in 1977 te werken bij vrouwenweekblad Libelle. Na een jaar stapte ze over naar Margriet. Ze werkte fulltime, wat totaal ongebruikelijk was in die tijd. In 1984 is Anneke Groen haar eigen bedrijf begonnen: Buro

Anneke Groen. Ze organiseerde onder andere publieke debatten en congressen. Daarnaast was zij (radio)programmamaker bij de Humanistische Omroep en maakte voor televisie samen met Eveline van Dijk de bekroonde documentaire 'Doorgaan tot welke prijs?' over de keuzes met betrekking tot de behandeling van kanker.

Ook schreef ze de boeken 'Vrouwen en het Binnenhof' en 'Belofte maakt schuld'. In 1998 werd Anneke Groen gevraagd voor de functie van directeur van debatcentrum de Rode Hoed in Amsterdam (tot september 2009). Tegenwoordig is zij medewerker van het opiniërend weekblad de Groene Amsterdammer.

meestal laag opgeleide ouders, vaak afkomstig van het platteland. Inmiddels zijn ouders en kinderen veel meer aan elkaar gewaagd. De generatiekloof is weg, constateren de schrijvers van het boek. Ze zien hun kinderen worstelen met de combinatie werk en gezin, met dure kinderopvang, met een 'flexibele' arbeidsmarkt, moeilijk verkrijgbare hypotheek, huizen die onder water staan. De babyboomers zien voor hun kleinkinderen een nog moeilijker toekomstbeeld opdoemen. Die worden opgezaald met torenhoge studieschulden en moeten later maar zien hoe ze aan een baan moeten komen. Om over huisvesting nog maar te zwijgen. Dus gaan de babyboomers helpen. Gebruiken ze de overwaarde van hun huis om hun kinderen bij te staan. Misschien worden ze gedreven door schuldgevoel: 'wij hebben

Kinderen en ouders zijn nu veel meer aan elkaar gewaagd

het zo goed gehad, we zijn er wel toe verplicht'. De journalist tekent daarbij aan dat misschien niet iedereen zich in het beeld herkent. Misschien gaat het meer op voor stedelingen dan voor plattelanders. Misschien meer voor hoger opgeleiden dan voor lager opgeleiden. Veel babyboomers helpen ook omdat zij een goede relatie met hun kinderen hebben. Hun kinderen bespreken alles met ze: 'Hoe

moet ik solliciteren?' Zelfs voor de meest intieme zaken kloppen veertigers en jongere volwassenen bij hun ouders aan: 'Vind je mijn nieuwe vriend of vriendin wat?' „Onze kinderen gaan anders met ons om dan wij met onze ouders”, aldus Groen.

Familie belangrijker

Als dan de kinderen vragen of opa en oma mee willen als oppas op wintersport, zullen de laatste niet gemakkelijk 'nee' zeggen. Waarom zouden ze weigeren? Babyboomers begrijpen de verlangens en behoeften van hun kinderen, beleven zelf ook plezier aan zo'n vakantie. Speelt mee dat de babyboomer nog vitaal is. De zeventigjarige van nu is er veel beter aan toe dan z'n ouders toen die van dezelfde leeftijd waren. Daarbij komt dat mensen tegenwoordig nog slechts gemid-

Zorgvraag van de week

Mijn vader heeft glaucoom. Wat raadt u mij aan?

Controle bij familie aan te raden

Rob Wouters, oogarts bij Oogcentrum Noordholland: „Glaucoom is erfelijk. Controle bij familieleden, vanaf veertig jaar, wordt dan ook geadviseerd. Hoewel glaucoom een chronische progressieve aandoening is, het wordt erger in de loop der jaren, is het bij het merendeel van de patiënten goed onder controle te houden. Om adequaat advies te kunnen

geven over de progressie van de aandoening, is veelzijdige controle in de eerste twee jaren na ontdekking zeer belangrijk. Naast de oogdrukmeting moet uw oogarts ook een zogeheten pachymetrie uitvoeren, meerdere gezichtsvelden maken en de kamerhoek goed beoordelen met gonioscopie. Het beoordelen van de bevindingen is zeer lastig en dient door een oog-

arts te gebeuren. Een optometrist kan wel een indicatie plus of niet plus afgeven. Een opticien daarentegen kan er niets over zeggen.” Op NHD.nl/Gezond kunt u meer lezen over dit onderwerp. Daar kunt u tot dinsdag ook vragen stellen over huidkanker.

→ Meer zorgnieuws op NHD.nl/Gezond

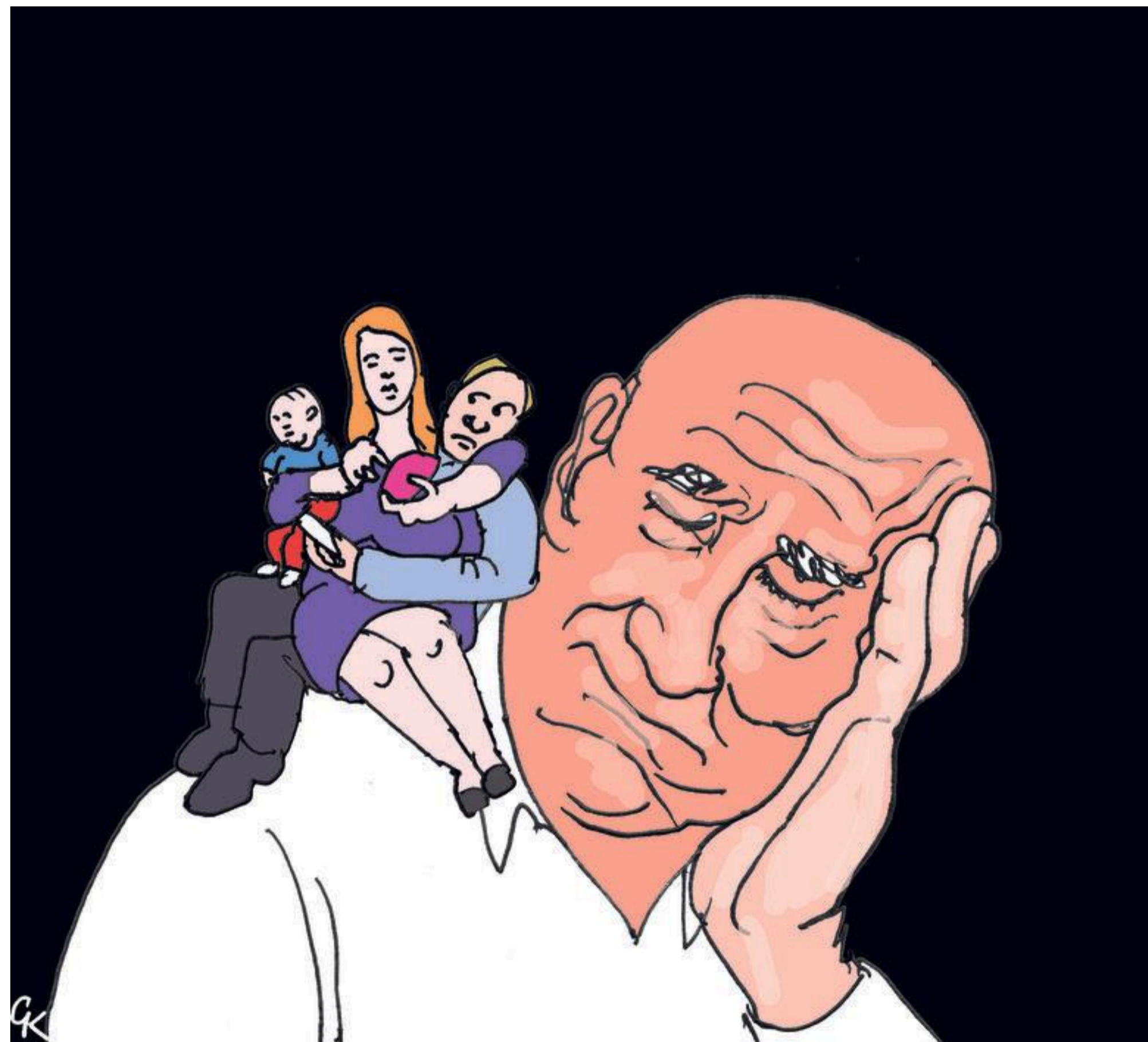
Rob Wouters.

Familie

Boek

Eindeloos ouderschap
'Zorgen voor je kinderen houdt nooit meer op' door Anneke Groen en Herman Vuijsje. Uitg. Amsterdam University Press. ISBN: 9789462984240. Paperback. 160 pag. Met ill. Prijs: 14,95 euro.

ILLUSTRATIE: GABRIEL KOUSBROEK

deld 1,7 kind krijgen. Dat mag niet mislukken. „De familie wordt belangrijker”, constateren de schrijvers van het boek. Toen de dochter van Anneke Groen haar vroeg of zij op de kleinkinderen wilde passen, gaf zij hier gehoor aan, samen met haar man. Zoals zovelen van hun generatie. „Ik ken ook mensen die steeds hebben gezegd dat zij niet willen oppassen maar als het kleinkind er eenmaal is, gaan ze om. De liefde voor kleinkinderen kun je vergelijken met verliefdheid.” Yvonne Prins uit Zaandam vertelde Groen in een radio-uitzending dat zij de kinderen, nog voordat er eentje

zwanger was, had laten weten geen oppas te willen worden. „Want wij willen met de camper leuke dingen gaan doen.” Alleen in geval van nood wilde de Zaandamse ingeschakeld worden. Die nood is er nu. Haar gescheiden dochter is met haar kroost bij haar ingetrokken. Geen ideale situatie maar voorlopig zal er geen einde aan komen. „Waar moet ze anders heen? Een passend huisje is niet te krijgen.”

Zorg een belasting

Het is, zo blijkt uit de verhalen in het boek, niet altijd koek en ei tussen kinderen en ouders. De zorg kan een belasting worden. In het

boek zegt een man dat hij zag hoe zwaar zijn ex-vrouw het had en dat hij is gaan helpen. Hoever moeten de ouders gaan met hun hulp? Is het slikken, zwijgen en schenken? „Nee zeggen tegen je kinderen is altijd lastig” aldus Groen. Babyboomers zijn volgens de schrijvers van het boek ook niet gewend om streng te zijn tegen hun kinderen. „Kinderen hebben toch behoefte aan grenzen.” De journalist adviseert grootouders: „Denk goed na. Als je eraan begint bij je oudste kind, moet je je realiseren dat je jongste jou in de toekomst misschien ook wil inschakelen als oppas. Dan ben je misschien tach-

tig, wil je dat dan nog? Als je bekaft bent na een dag moet je daarover kunnen praten. Niet bevreesd zijn dat je kinderen dan de deur voor je dichtgooien. Wees niet bang om dingen op tafel te leggen en te zeggen wat je wilt en wat je niet wilt.” Mogen de gulle gevers ook iets terugverwachten? Volgens Groen zeggen alle opa's en oma's dat je niets moet verwachten. „Het blijkt toch dat bijna alle kinderen voor hun ouders gaan zorgen. Zelfs als de band wat minder goed is.”

Anneke Groen en Herman Vuijsje geven 24 mei een lezing in het Vredeskruis in Bergen. Aanvang 20 uur.